

VINCENT

OBČASNÍK STUDENTŮ GYMNÁZIA V. MAKOVSKÉHO

4. ČÍSLO V. ROČNÍK

25. ČERVNA 2010

Úvodník

A je to tu! Poslední dny před očekávanými, velkými prázdninami. I naše redakce se nemůže dočkat chvilky oddychu od stresu a psaní článků pro Vaše pobavení, proto jsme pro Vás připravili již poslední číslo tohoto roku. A poslední číslo si žádá něco speciálního, ne? Nachystali jsme si pro Vás tedy číslo „Prázdninové“. Přečtěte se, co to znamená? Jistě Vás potěší dvakrát tolik vtipů, sudoku a perliček. Ke konci roku suplování hodin přibývá, čímž je více možností pro sáhnutí po našem časopise.

Všichni jste si snad všimli, že minulé číslo bylo velmi vydařené. Nejen, že mělo 10 stran, ale bylo i barevné. Tím se však poměrně zdrazily náklady na tisk, proto jsme se s vedením školy domluvili na tom, že barevný Vincent bude

vycházet jednou za školní rok. Ale nezoufejte, čemobíle bude vycházet pořád a snad častěji. Barevně si ho možná budete moci „prolistovat“ na internetu, jak bývávalo zvykem dříve.

Přejeme Vám všem krásné prázdniny, mnoho zážitků, ale také potřebný odpočinek od školy. Těšíme se, že se tu v září zase všichni ve zdraví sejdem a budeme v naší práci pokračovat. Opět Vás budeme informovat o nováčkách na naší škole, pár slov k Vám pronese jistě i pan ředitel a zkoušet (ne)znalosti našich profesorů budeme také, obzvlášť pozor si dáme na ty nové.

Loučíme se však s maturanty a některými učiteli. Maturantům gratulujeme k zdárně překonaným zkouškám dospělosti a přejeme jim hodně zdaru na škole jimi nově zvolené.

*Kristýna Badalíková
šéfredaktorka*

Kawasakiho růže

Lukáš Buchta, 1.B

Nový film režiséra Jana Hřebejka (U mě dobrý, Pupendo, Horem pádem, Musíme si pomáhat) a Petra Jarchovského, který jsme zhlédli ve čtvrtek 27. května, byl trochu nezvykle zpracovaný oproti tomu, na co jsme u Hřebejka zvyklí. Už při začátku si divák připadá, řekl bych až „blbě“, protože neví, co se zatím přesně děje. Setkáme se tu s příběhem oplývající pomstou, minulostí, výčitkami, vzpomínkami, zapomenutými láskami a dalšími útrapami, které mohou člověka v životě potkat. Filmu dodává na kvalitě vynikající a napíná hudba z dílny Aleše Březiny a další zajímavé střihové dokonalosti, které byly velmi důležité při vyprávění příběhu. Však není to jenom o technice, hercích, zpracování, ale hlavně o silném psychologickém příběhu několika lidí.

Pavel Joska je hlavní postavou a také profesorem psychiatrie. Má být poctěn udělením ceny Paměti národa. V tomto snímku se však

brzy přesvědčíme, že vše není takové, jak to vypadá. Pavel má také ženu Janu a dceru Lucii. Jeho závistivý a možná i trochu duševně narušený zeť Luděk nalézá proti Pavlovi určité kompromitující materiály z doby jeho mládí. Vše se odehrává na pozadí natáčení dokumentu o samotném Pavlovi. Když se Pavel dozví, že jeho zeť vlastní spisy, ve kterých je Pavel veden jako udavač STB je zdrcen. Všechno vypoví vlastní dceri, která hledá útěchu u matky. Ta jí řekne, že všechno už dávno věděla, a vypoví jí pravdu o celé své minulosti. Na světlo se tak dostává nová postava Bořka, který byl STB vyhnán ze země. Je to výtvarník, respektive sochař, který je pravým otcem Lucie. Dále pokračuje natáčení dokumentu, kde se objevuje Bořek jakožto vyhnáný člověk a vypráví jak o Pavlovi, tak o způsobu vyslechu,

Pokračování na straně 2

Redakční kolotoč

1. Přemýšlela jsi někdy o tom, že bys mohla někdy v budoucnu studovat žurnalistiku (práce v časopisech a televizi...)?
2. S kým bys jednou chtěla udělat rozhovor a proč?
3. Jaké by podle Tebe měl mít dobrý redaktor vlastnosti?

Iveta Horváthová, 3.B

1. Přemýšlela a nemohla, protože moje štěstí a píle dosahují tak nízké hranice, že bych skončila jako redaktorka Blesku brodící se po kolena ve sněhu, jen aby se otisky její dva řádky o alkoholové závislosti Ivety Bartošové.

2. S Arethou Franklin, protože je nekorunovanou Queen of soul.

3. Osobitě, nezaměnitelně a nekopírované vlastnosti.

Zuzana Vrbecká, 2.A

1. Už jsem o tom přemýšlela a myslím, že by to bylo super pracovat pro nějaký známější časopis nebo televizi. Do budoucna tuhle možnost určitě nevylučuji.

2. Asi s nějakou známější osobou, myslím třeba některou celebritu nebo tak, protože vím, že rozhovor třeba s Avril Lavigne by si lidi přečetli spíš než rozhovor s některým z našich profesorů.

3. Určitě musí umět dobře psát a nebát se dělat s někým rozhovor. Pak by podle mého názoru měl mít něco (např. smysl pro humor), čím zaujme svoje čtenáře. To podle mě úplně stačí, protože každý je

jiný a je na něm, jak si bude „redaktořit“.

Kája Kronesová, 1.A

1. No, spíše jsem to jen chtěla vyzkoušet. Ale mihlo se mi to v paměti už párkrát.

2. S Jindrou Machem (Feusem) z 2.C na téma „Jakému fotbalovému klubu fandíš?“, také proto, že mě občas říká bratr ať s ním udělám rozhovor. Vlastně s ním rozhovor už mám na téma „knihy“. Ale to nestačí!

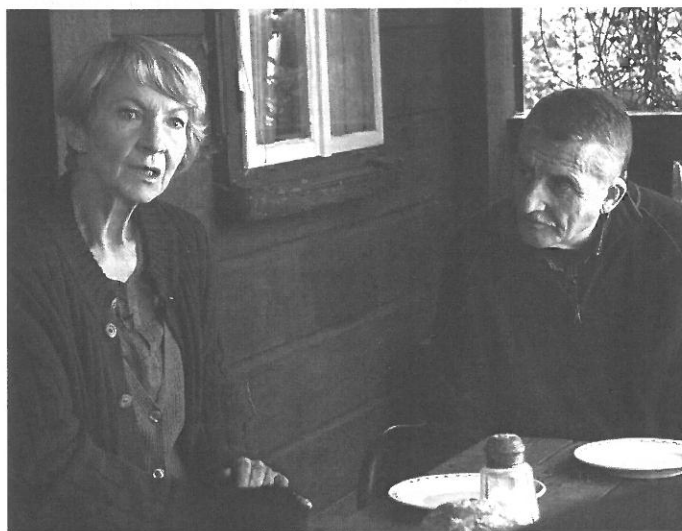
3. Hlavně, aby měl originální a vlastní nápady, hodně fantazie, nestydět se, prosazovat vlastní názor a hlavně aby ho to bavilo.

Anna Pávková, 2.A

1. O tomhle tom jsem nikdy nepřemýšlela. Asi to bude tím, že v našem příbuzenstvu nikdo tuto profesi nevykonává.

2. Ráda bych udělala rozhovor s nějakou americkou herečkou, abych se dozvěděla, co se děje v zákulisí při natáčení a jaký je její normální život.

3. Dobrý redaktor by měl být samostatný, kreativní, chytrý, odvážný, komunikativní, ...

Kawasakiho ruže

Pokračování ze strany 1

kterému byl mnohokrát podroben. Dalším člověkem je vyšetřovatel Kafka, který se objevuje v dokumentu. Zde je zajímavé porovnání výpovědi Kafky a Bořky o stylu vyšetřování tajné policie.

Lucie se vydává do Švédska a navštěvuje svého „pravého“ otce, poznává jeho život, přátele a práci. Poté se vrací i s otcem a dcerou zpět do Čech, kde Pavel dostává ocenění a přitom se omlouvá za vše, co provedl. Bere cenu spíše jako břímě, které mu bude připomínat jeho chyby. Na konci se člověku dostane odpuštění, i když ho sám nepřijme.

Co bychom si měli z tohoto filmu vzít, aby nám byl přínosem? Velmi těžká otázka, kterou jsem si

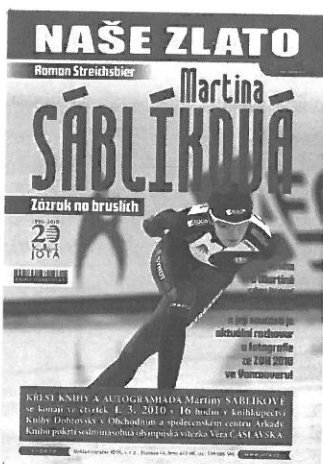
sám položil. Snímek je spíše věnovaný starším lidem, kteří toto období zažili a ví, jaké to bylo, však my ostatní nemusíme nadávat, že to není pro nás, a snažit se vcítit do zmíněného člověka. Podle mě jedním z vnitřních poselství je odpuštění člověku a nabídnutí druhé šance, poněvadž každý dělá chyby, je důležité to, že o nich víme a snažíme se je napravit. Existují lidé, kteří si tu šanci nezaslouží, ale právě ti ji neustále dostávají. Možná to značí určitý výsměch společnosti, kdy (řeknu to jednou replikou z filmu) „ty největší svině berou stále důchod“. Toho by si měl možná divák všimnout a snažit se dosáhnout něčeho lepšího. Na každého to zapůsobilo jinak, a proto je tento film výjimečný. Nemůže být totiž zařazen mezi spoustu jiných klisí, které na toto téma vznikly.

MARTINA SÁBLÍKOVÁ ZÁZRAK NA BRUSLÍCH

Lukáš Buchta, 1.B

Martina Sáblíková - v českých zemích není snad nikoho, kdo by neznal tuto „Lední Královnu“. Nebudu tu rozprávět o jejích nových úspěších, těch je tolik, že to člověk ani nestíhá sledovat. Dnes se zaměřím na zcela novou počtu, která byla této mladické hvězdě udělena, a to - Kniha o Martině Sáblíkové. Mnozí sportovci čekají celý svůj život, až o nich vyjde kniha, některým se to ani nepodaří, ale Martina se dočkala brzo. Kniha je typická autorizovaná biografie zatím krátké, ale pestré závodní kariéry. Můžete se zde dočíst o naprostých začátcích, nebo také jak se podařilo trenérskému mágovi Petru Novákovi vytvořit z naprostého nic český sportovní skvost. Kniha obsahuje rozhovor přímo z dějiště ZOH 2010 ve Vancouveru. Autorem je

Roman Streichsbier. Kniha může být novým poznáním toho, jak je těžké vypracovat se v opravdovou špičku a to v jakémkoliv sportu. Člověk musí sklopit hlavu a jít si tvrdě za svým.

hodnocení učitele stejně postupovala úvahou nelogicky, a došla pryč k mylným řešením.

Následující den přišla opět do stejné třídy, kam potom chodila každý další den. Až jednou takového dne se v té třídě objevil jiný rytec tezí, který ty názorové směsi, rozuměj jakési úvahy, donesl shromážděny na papíře, a dokonce zastřešeny jménem studentstva. Názory se začaly množit. Málodko je chtěl psát, ale kdekdo také věděl, jaký význam mají psaná slova. Ono co se jednou napíše a podepíše, to je dáno. Jenže kdo to čte? Lidi si tak přičichnou k prvnímu vydání, zhodnotí stav věcí, svět se protře do základů, to proto aby se ujistili, že drží. Nadechnou se a jdou dál. Jenže co rozum má, to nevydá, naopak to ještě chvíli podrží. Co kdyby se to hodilo?

Hned ráno při přezouvání přikrčí očko, s ukazovákem u paty nasníma kameru hlídačku a cestou za věděním a za budoucím slušným platem rozvažuje, jestli by si tu čočku na drátě šlo jednou koupit, aby jim hlídala garáž. Jinýho kamery nevzrušují a raději kouká, která se mu líbí, s kým se baví, co dělá, kudy chodí a kdy je zábava. Ať to mají, jak to mají, hlavně že ví, kdo jsou a kde jsou. Jenže rytec si nedá pokoj a pořád ryje ty své luštěniny. Kolikrát sám nechápe nač, ale vydává. Uklízečky to pochopily rychle, a daly na srozuměnou, k čemu se ty papíry hodě. Studenti ani nemuseli chápat, a co jim přebývalo, toho se zbavili rovnou do koše.

Různí jsou ale studenti. To pozor. To je taková vzácná věc lidmi a vůbec, že každé dostal něco a tak tím může zase něco dát. Ale pozor prosím, o tom tiše, o tom se nešířte, každý to dovede a každý kouká, kde by mohl. No, ale co ten rytec? No, ten taky koukal. A kolik toho viděl! Až se styděl, že to chtěl poznat. Jenže co se jednou začne, těžko se utíná, říkal si, a tak se sám sebe ptal Co dál? Měl štěstí, že přemluvil spolužáky, aby mu ty luštěniny pomáhali rýt. To se kolikrát rozbouřil, až ho museli uklidňovat, a používali k tomu rozumu, a kolik jim to dalo práce. Nervák to byl, to jo, ale nakonec uznal, když mu to vysvětlili, že měli pravdu. To dá rozum. Nakonec ho i něčemu naučili, že se s ním dalo i popovídat.

Jenže jak už to ti aktivisti mívají, rychle vyschnou, dojdou jim nápady a kde nic tu nic. To začnou koukat jinam a začnou přebírat způsoby a hledají co by, až i jiným stylem píšou. Obyčejnej člověk si pak řekne, jestlipak vůbec mají čas studovat tihleti aktivové. A jestli třeba taky nejni to jejich činnosti všim, na co mají čas. Ale ono nic není jedno nebo druhé. Vždycky je tam od všeho kousek, to bychom přeci popírali, že jsme lidi, zvídaví a překvapení a tak.

Když to tak pročítal, bylo mu to snad jasnější, ale stejně nevěděl co! Tuhle buslí, támhle ministryně, připadlo mu, že leccos se vyrylo šikovně. Jenže kdo to chtěl? On sám? Kdo se ptá? A kdo odpovídá? zaznělo mu z paměti. Zase nevěděl, a tak se šel zeptat. Povídá, jestli by jako chtěla někdy dělat tu jeho práci! Práci? podivila se. Co je na tom za práci? Byla zvídavá, myslela si, že stáhne z e-mailu, co přišlo, a je hotovo, pomyslel si. Vlastně nevěděl, jaká je to práce. Ona to ani práce nikdy nebyla. Co je na tom vědět, co se stalo a umět to vytisknout? Konec konců, kterou to zajímá víc než ten s motorkou nebo kolem. Možná právě toho se zeleným kolem, kež by. A tak předal, co bylo, a byl rád, že bylo co předat, že to ze samé pýchy a štvání neutopil v neúspěchu. Však to za to stálo a stojí, koukat a vědět, že neví nic a nechat se mystifikovat. Ale od toho měl vždycky pus, aby se nakonec zeptal. Co, kde, kdy, kdo a jak?

1. máj, lásky čas...

Květen je pod vlivem planety Venuše, která je pojmenovaná podle bohyně lásky, štěstí, jara a milostné poezie. Teď už bohužel nikdo nezjistí, zda to byla římská Venuše nebo řecká Afrodita či nějaká jiná bohyně lásky, která dodala inspiraci do ruky Karla Hynka Máchy, když psal tyto verše:

*Byl pozdní večer - první máj -
večerní máj - byl lásky čas. Hraličin zval
ku lásce hlas, kde borový zaváňel háj.*

A protože většina z nás má ráda poezii, a toho, kdo ji nemá rád

nezabije, vžil se v Praze pěkný zvyk nosit v prvomájový podvečer k soše onoho romantického básníka kytičku květů.

Také je zvykem, že při té příležitosti na 1. máje se milenci zastaví pod rozkvetlou třešňí (nebo břízou), protože, jak praví lidová moudrost, dívka, kterou na prvního máje nikdo nepolíbí, do roka uschne.

Májové oslavy tedy nepocházejí jenom z vesnic, ale pronikly i do měst. Pro někoho jsou známé například tradiční jamí studentské slavnosti - majálesy.

Petra Nováková, 2.A

Redaktorská historie

Adam Vágner, šéfredaktor v letech 2007-2008

Svět se mění. O tom žádná. A když jsem nastoupil na gymnázium, měli jsme ve třídě kluků míň než holek. A co si myslím o časopise? Mohlo to být asi takhle. Jednou kamarádka vyprávěla kamarádce, že náhodou našla na internetu požadavky pro psaní úvahy středoškolačků. Zaujal ji jeden bod, který říkal, že se má jasně vyhranit a předložit skutečnosti, kvůli kterým zastává uvedený názor. Další náležitostí bylo uvedení východisek uvažování a položení otázky, kterou chce žák řešit. Později při psaní úvahy měla snahu řídit se zjištěnými tezemi, ale podle

Nesedíme jen u PC, máme i koníčky

Lukáš Buchta, 1.B

V poslední době je zejména mladá generace kritizována za svoji „lenivost“. Prý se z nás stávají osobnosti bez vlastních názorů a zájmů, což chci právě popřít. Je pravdou, že jsme na počítači a internetu „závislí“, ale tento význam nesmíme brát doslovně. Je mezi námi určitá skupina lidí, která opravdu propadla imaginárnímu světu ať už her, nebo různých jiných počítačových aktivit. Dále tu máme ty, kteří mají PC spíše jako zpestření. Sice u něho sedí, ale věnují se i něčemu jinému (do této skupiny se řadím já a většina ať už studentů, nebo mladších dětí). No, a existují i taci, kteří tento „dábelský stroj“ odsuzují, ale zamysleme se, jestli je to správné. Nechci se přiklánět k názoru, že bez počítače a internetu se nedá žít, ale v dnešní době je celkem běžnou součástí našeho každodenního života. To, jestli prosedím páteční odpoledne za PC nebo se budu věnovat něčemu jinému (čtení, sport) ovlivňuje podle mě náš charakter a to velkým způsobem. Když budu chtít např. přečíst si knihu a jako e-book ji neseženu, budu si ji muset přečíst jako obyčejný výtisk a to mě určitě od internetu odvede. Právě proto si myslím, že tato otázka nebo spíš názor starších nezáleží na tom, že jsme mladá „zevlující“ generace, ale naopak svědčí o našich charakterech a povahách. Ať už se každý rozhodne, jakou cestou půjde.

Vtipy

Baví se dva opilci. Jeden říká: „Asi začínám vidět dvojmo.“

Druhý vytáhne stokrunu a řekne: „Tady máš ty dvě stovky, co jsi mi kdysi půjčil!“

„Tati, přeložili mě do zvláštní školy.“ „Výborně synku, když na to máš, tak studuj.“

„Nováku, na vaší lavici je sedm much. Když zabijete jednu, kolik jich tam zbude?“ „Jedna, ostatní uletí.“

Sudoku

4				5		2	6	8
2					8	4		
	5	7		2				3
	1			7			9	
9				6		8	7	
		2	4					7
7	4	1		8				5

Vázení profesori, milí spolužáci!

Čas plyne jako voda v rozbourané řece a my všichni se po čtyřech letech dnes setkáváme s některými bohužel naposledy. Za chvíli dostaneme onen vysněný list papíru, na kterém bude napsáno, že naše snažení nebylo zbytečné. Něčeho jsme dosáhli.

Určitě si každý z nás vzpomíná, jak jsme sem na gymnázium poprvé vešli. Byli jsme malí, vystrašení a zároveň plni nadějí, co nás zde asi čeká. Šli jsme dlouhými chodbami v pečlivě nažehleném oblečení s barevnými aktovkami na zádech. Na starší spolužáky, které jsme potkávali na chodbách, jsme koukali s úctou a obdivem, především na maturanty. Ve třídě nás přivítala naše nová paní profesorka třídní a vyprávěla, jak se budeme učit a společně si užívat na výletech a exkurzích. My jen koukali těma velkýma upřímnýma očima a věřili každému slovu, které jsme slyšeli. Občas nám sice něco uniklo, ale to bylo tím, že toho na nás bylo první den mnoho.

Další dny jsme svlékli sváteční oblečky i ostýchavé pohledy. Rodiče už také zůstali před branami školy. A nová etapa našeho života právě začala. Ve vyučování to bylo pěkné, ale to nejzajímavější se stejně odehrávalo o přestávkách. Navzájem jsme se poznávali a uzavírali bezelstná přátelství. V seznamování nám pomohli i harmonizační dny, které jsme si užili.

Jenže nic netrvá věčně a ve škole jsme už nebyli ani zdaleka ohromeni, učení se pro nás stalo rutinou. Přišla sekunda, která s sebou přinesla spoustu změn. Změnili se nám někteří profesori, ale nejvíce jsme všichni prožívali odchod naší spolužačky, Anety Lerchové. Znali jsme se jen rok, ale i za ten rok jsme spolu zažili spoustu zajímavých zážitků. A tak její odchod na nás velmi zapůsobil.

Určitě si všichni s úsměvem vzpomene na lyžařský kurz, který jsme absolvovali v tercii. Ještě více jsme se mezi sebou poznali a učitele spatřili v jiném světle. Společně jsme zažili spoustu nezapomenutelných chvil. Ze začátku se nám sice moc nedařilo a na pokoje jsme dorazili vyčerpaní, ale šťastní. Domů jsme se vraceli neradi, plni dojmů po vydařeném týdnu stráveném v krásné přírodě.

Samozřejmě přišli i občasné maléry, napomenutí od profesorů i následné hovory profesorů s rodiči. Občas nám to přišlo spíše k smíchu, vždyť jsme nikdy nic vážného neprovedli. A my to nemysleli zle. Vždyť i rodiče a učitelé seděli ve školních lavicích a vědí, jaké to je být ještě nedospělým dítětem s hlavou plnou ideálů o světě.

Opustíme ale nostalgické vzpomínky a pojďme popřemýšlet, co bude dál? Setkáme se ještě někdy se spolužáky, kteří nás letos opustí? S Matoušem Popelkou nebo Jakubem Šoustarem? Já si myslím, že to záleží hlavně na nás, i když možná trochu na štěstí. Snad si tedy budeme alespoň psát, když by při nás štěstí náhodou nestálo.

Jménem svým i jménem všech spolužáků bych chtěla poděkovat všem obětavým rodičům za to, že nám vždy věřili a podporovali nás v našem snažení, byť někdy se zaťatými zuby. Děkujeme našemu panu řediteli a všem profesorům, kteří nás toho tolik naučili, i když to s námi chvílemi neměli vůbec lehké. Všichni jste nám dali slušný základ do života a teď záleží jen na nás, jak s ním naložíme. Ještě jednou Vám děkujeme!

Bohužel, hodinová ručička se nemilosrdně posunula kupředu a nezbyvá nám tedy nic jiného než se opravdu rozloučit. Nebudu říkat sbohem, protože v sobě držím naději, že se na začátku nového školního roku skoro v plném počtu sejdem, abychom společně pokračovali v přípravě na maturitní zkoušku. Tak tedy, milí spolužáci a profesori, brzy nashledanou...

Jitka Hrdinová, 4.A

U lékaře doma zvoní telefon. Ze sluchátka se ozve kamarádský hlas jednoho kolegy:

„Co je s tebou? Potřebujeme čtvrtého do pokeru.“

„Chvilí vydržte, hned jsem u vás“, odpovídá lékař.

Když si obléká kabát, manželka se ho ptá: „Je to vážný případ?“

„Určitě to bude něco hodně vážného“, odvětí lékař. „Už jsou u toho tři doktoři.“

Přijde zaměstnanec za ředitelem: „Žádám Vás o výrazné zvýšení platu. Jsem zde už pátý rok a pracuji za tři lidi!“ „Řeknete mi, za které a já je s radostí propustím!“

Pepa Mazánek: Bubny jsou pro mě něco jako droga

Prekypuje nečekanými otázkami na profesory, které mnohé dokáží vykolet. Ve svých osmnácti letech má nastartovanou bubenickou kariéru a bez hraní si už svůj život představit nedokáže. Není řeč o nikom jiném než o nadějném bubeníkovi Pepovi Mazánkovi.

Jaké byly Tvoje bubenické začátky? V kolika letech jsi začal hrát?

No, moje první zkušenost je z doby, kdy mi bylo něco málo kolem jednoho roku. Takže si to vůbec nepamatuji, ale jako důkaz předurčení mého osudu mám fotku, kde stojím jako prcek u bicích a vyjeveně na ně civím. Je to fotka z nějaké svatby. Potom jsem na to asi nějak pozapomněl a k bubnování mě dostal až můj mladší brácha, který chtěl koupit bici. Tak mu naši koupili takovou starou polorozpadlou sadu známých českých „Amátek“. Zkoušel jsem do toho bouchat a nějak mě to chytlo. Bráchu to bavilo přestalo a já měl už jasno, co by mě do budoucna asi nejvíce bavilo. Zkusil jsem talentovky do hudební školy a od září jsem začal chodit ke svému prvnímu učiteli na bici (byla to vlastně paní učitelka bubenice). Takže můžu říct, že jsem začal aktivně hrát od svých 13 let. Rodiče mi potom koupili novější bici, ale po čase jsem zjistil, že zvukově to není úplně to pravé, a tak jsem si pořídil ty bici, které mám dodnes. Avšak v brzké době také půjdou.

Kdo přišel s nápadem Pepa = bubeník?

Přišlo na to něco uvnitř. Prostě jsem cítil, že ve mně něco křičí a chce to jít ven. Bylo to mé dnešní já utlumené v tom starém. Nebýt bicích, byl bych dnes asi podstatně jiným člověkem.

Podporují Tě rodiče ve hraní?

Určitě. Nebýt rodičů, babiček a dědečků, neměl bych to, co mám dnes. Když tak popřemýšlím, kolik jsem do toho všeho za celou dobu, co hraji, vrazil, je to dost slušná pálka. Mohl bych za to dnes mít pěkný auto.

Uvažuješ nad profesionálním hraním?

Uvažoval, ale v dnešní době je dost těžké se někde uchytit, natož se hudbou žít. Můžete to vidět sami, dnes nejvíce vydělávají takoví

„umělci“, kteří v podstatě nic neumí. Živí je pouze jejich vzhled a „hudba“, kterou produkují, je už jen jakýsi doplněk. U většiny případů bych se však i obával slovo hudba použít.

Do budoucna bych chtěl samozřejmě u bicích zůstat, ale hlavním cílem pro mě je udělat maturitu, mít dobrou věšku a dostat slušnou práci. Bez hudby bych si však svůj budoucí život nedokázal představit.

Co Tě na bubnech láká a udržuje v Tobě nadšení a vytrvalost s tím nepřestat?

Ani nevím, co mě na tom všem tak láká, je to prostě ve mně. Bubny se mi prostě samy o sobě líbí, nedokáži si představit, že bych hrál na něco jiného. Můžeš jimi vyjádřit spoustu svých emocí, je to moc rozmanitý nástroj. Jsem doslova uvězněn ve světě rytmi a parytmů, ze kterého bych asi nechtěl najít cestu zpět.

Měl jsi nebo máš nějaký bubenický vzor?

O vzorech se ani tak mluvit nedá, spíš to jsou bubeníci, kterých si vážím, protože jsou něčím výjimeční, mají svůj styl. Avšak jmenovat je tady nemá cenu, protože je stejně nikdo z vás nezná. Jediné jméno, které můžu zmínit a které vám bude něco říkat, je můj současný učitel a průvodce světem bubnů, Libor Orel, který před pár lety učil i na zdejší škole. Moc si ho vážím nejen jako bubeníka, ale i jako člověka vůbec.

Máš momentálně stálou kapelu, se kterou hraješ?

Za dobu, co hraji, jsem vystřídal spoustu kapel a různých souborů, ale v současnosti hraji s více kapelami, jako je Zu-Za, Exit, Dr. Vykuk nebo ještě například Žďárský swingový orchestr.

Jak ses k této spolupráci dostal? Oslovila Tě kapela sama?

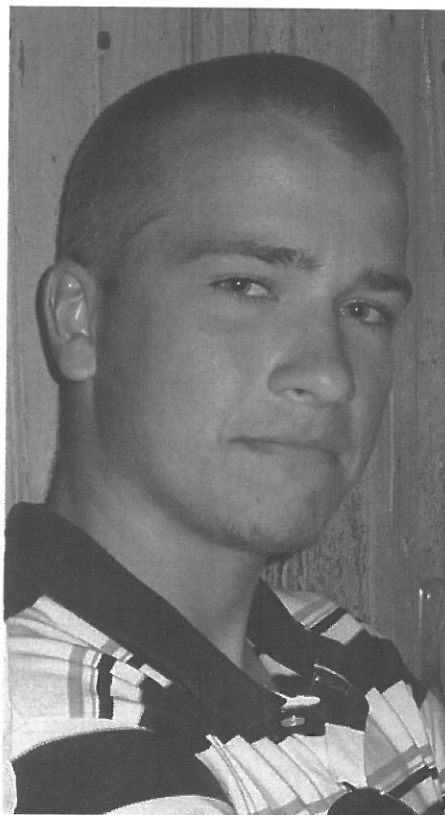
Jak jsem se k této spolupráci dostal? Už ani nevím, bylo to docela složité a propletený vývoj, dost náhody a tak. Začínal jsem jako host například s kapelou Titan, Exit, Barelock... Je to všechno o známostech, kontaktech - potom jde vše snáz.

A otázka na závěr z jiného soudku. Lidé Tě sice nepovažují za celebrity, ale máš už nějaké fanyanky?

Slovo celebrity osobně nesním, protože se mi hned vybaví všechna ta faleš a přetvářky, čehož je dnešní šoubyznys plný. Párkrát jsem do něj už nahlédl a můžu s klidem říct, že to vůbec není tak, jak to vypadá z pohledu diváka pod podiem. Často je vše kolem dost velká dírna. Občas je mi z toho všeho zle, když vidím, co se kolem děje. Záleží však hlavně na lidech, se kterými se setkáte, protože právě celý ten svět tvoří lidé.

No, to jsem ale trochu odbočil otázky. A co tedy fanyanky? Většina z nich to v hlavě nemá v pořádku.

Iveta Horváthová, 3.B
Láda Nunvář, 3.B

Jaké máte skryté sklony?

Před sebou vidíte osm portrétů více či méně sympatických lidí. Dobře si je prohlédněte a vyberte mezi nimi člověka, kterého byste opravdu neradi potkali v noci v podzemním parkovišti a kterého byste podezírali z nejhoršího. Pak si podle čísla vyhledejte odpovídající charakteristiku a objevíte svou skrytou tvář. Více na straně 6

Nadaní nejsou pouze studenti...

Miloslava Čechovská

Čemu všemu jste se na gymnáziu věnovala?

Já jsem studovala v Brně, kde jsem zpívala v Lískově pěveckém sboru, díky kterému jsem se dostala do zahraničí. Dělala jsem také závodně tanec, především tance latinskoamerické. Navštěvovala jsem ho v Brně u pana Buriana, kterého si může pamatovat spousta našich studentů jako lektora v tanečních tady ve Městě. Dále jsem se věnovala externímu hlasatelství, modelingu a atletice – běhu, výšce a podobně. Bylo to časově vše dost náročné a individuální studium ještě nebylo, takže jsem musela vše sama rychle dohánět.

Vydrželo Vám něco z toho dodnes?

Ano, ale pouze v té amatérské podobě. Když jsem odešla z Brna, musela jsem tyto zájmy opustit.

Co vedlo k Vašemu odchodu z Brna?

Byla to 70. léta, což byla taková zvláštní doba, kdy lidé museli do měst, kam dostávali „umístěnký“, a my, Brňáci, jsme se zase dostávali na venkov. Ačkoliv jsem byla přesvědčená, když jsem sem v roce 1973 nastupovala, že tu zůstanu jen rok a poté se vrátím zpět do Brna, kde jsem ještě dodělávala studium a měla slíbeno místo na vysoké škole, zůstala jsem nakonec tady kvůli doktorátskému studiu, čehož ale vůbec nelituji.

Jaký byl pro Vás život tady v porovnání s předchozím životem v Brně?

Pro mě to byl absolutní šok! V Novém Městě byl v té době zrovna začátek normalizace a mně to vše připadalo strašně temné. Byla jsem zvyklá na život velkého města a tady se najednou v pět hodin vše zhaslo, a když jste zapomněli koupit kvasnice nebo mléko pro děti, tak nebylo kde. Teď si to jen těžko představíme, teď je tu spousta obchodů a supermarketů, ale bylo tomu jinak.

Na druhou stranu mi to všechno plně vynahrazovala krásná příroda, která tu byla

a možná i proto jsme se postupem času začali s manželem cítit více jako „Vysocňáci“ než jako „Brňáci“.

Jaký máte názor na tetování, piercing a dnešní módu?

Já mám to štěstí, že se pohybuji mezi mladými. Myslím si totiž, že pro člověka důchodového věku, jako jsem já, je to obrovské štěstí. Cítím se tím psychicky mladší, než fyzicky jsem. Líbí se mi všechno, ať je to tetování nebo piercing, ale pouze, když je to decentní a vkusné. Když je to třeba jeden malý motýlek na rameni či kotníku, moc ráda se podívám. Stejně tak piercing.

A ohledně mladé módy... Líbí se mi vše, co je pestré a mladistvé. Nejsem zastáncí toho, co bylo donedávna – černé a šedé oblečení bez barev na mladých lidech. Nelíbí se mi také chlapecký styl na dívkách, ty dlouhé bundy a mikiny, kde vůbec nevynikne ženské tělo. Chlapec s dívkou by se měli od sebe lišit. Preferuji jakoukoliv barvu i krátké sukně, to všechno k mládí prostě patří. Vítám odvahu a mládí. Když se mi něco líbí, pochválím to.

Když jsme u těch barev, jaká je Vaše oblíbená?

Určitě bleďe modrá.

Co říkáte na nové maturity?

Za svůj předmět (český jazyk, pzn. redakce) mohu říct, že jsem přesvědčena o tom, že se má nebo může v systému maturit něco změnit, ale cesta, která je momentálně vedena, není cesta k tomu, aby studenti více četli. Jak donutit v dnešní počítačové době studenta k tomu, aby neseděl tolik hodin u počítače či televize, ale aby si vzal knížku a přečetl si ji. Hledám na to různé figle v podobě trestů. Nechám třeba studenta naučit básničku proto, aby ten člověk musel to knihu vzít do ruky a otevřít ji. Jakmile si ji jen vezme do té ruky, tak už ho většinou něčím zaujme. Ale aby se dávaly k maturitě číst Kánony, tak to ne. Je otázka velmi krátké doby,

kdy to někdo vypracuje a buď se to bude prodávat, nebo stahovat a tak dále. Toto vůbec nevede k žádnému úspěchu a navíc si myslím, že v těch státních maturitách je více byznysu než rozumu. Maturita stojí spoustu peněz, bude se to muset vše tisknout a zařizovat další věci, což dává příležitost mnoha firmám, jak se dostat k penězům. Mám pocit, že jim nejde vůbec o výsledný efekt a to mě mrzí. Já nejsem člověk, který by byl proti změnám, naopak je vítám, ale tudy cesta dle mého názoru nevede. Jsem zvyklá na určitou úroveň, a to poměrně vysokou. Základní úroveň nové maturity absolutně snižuje nároky na studenta gymnázia, ale na druhou stranu by ten student byl velmi hloupý, kdyby si vzal vyšší úroveň, když z toho v dnešní pragmatické době nemá žádný užitek. Každý si myslí, že pokud je student gymnázia, měl by si z ctnosti vzít vyšší úroveň, ale proč by to dělal? Já si zjišťuji, jestli vysoké školy mají zájem o to, jakou úroveň maturity budete mít, a zatím absolutně nemají, takže bych byla první, kdo by řekl: „Udělej si základní úroveň maturity a uč se k přijímacím zkouškám.“ Raději mít své jisté a učit se ke zkouškám, než si potom vylámat zuby na vyšší úrovni.

Chcete vzkázat něco svým studentům a ostatním čtenářům?

Na této škole učím od roku 1973, a když člověk učí tak dlouho na jednom ústavu, tak k němu má obrovský vztah. Mýma rukama prošlo mnoho studentů a já bych si přála, aby studenti nezapomínali na lidskost a slušnost. Tuto školu vždy charakterizovaly rodinné vztahy. Vždy se vědělo, že ten je příbuzný s tím a tím, takže bych chtěla, aby „Dobrý den.“, „Děkuji.“, „Nashledanou.“ či „S dovolením.“ byly základní dovednosti studentů gymnázia tak, jak tomu bylo v době jejich rodičů.

Kristýna Badalíková, 6.A

Mladá Fronta DNES

Tento rok se naše škola účastní projektu novin MF Dnes, které nám zasílají výtisky své práce, a naši studenti na oplátku zasílají práce naše. Mnoho studentů z našeho gymnázia využilo této možnosti publikovat své názory v podobě slohových prací a mnohé z nich také publikovány byly. Již v číslech minulých jste si mohli některé práce přečíst, ale nikdo se nezeptal, jestli se tato spolupráce studentům líbí a jestli se do ní zapojují rádi. Jak se jim líbí témata, která nám noviny určují, a chceme-li se k nim vyjadřovat i nadále.

Míša Hornásová, 2.B

Já musím říct, že noviny nekupuji ani nečtu,

takže když jsme je dostali ve škole, jen jsem je o přestávce tak prolistovala a doma je někde položila. Ale když jsem se vracela autobusem domů, tak jsem viděla spoustu lidí ze školy, jak si je čtou v autobuse. Pro někoho, kdo sleduje, co se kde děje, to je asi výhodné.

Jan Dvořák, 6.A

Abych byl upřímný, docela mě to otravovalo. Témata se mi moc nelíbila, někdy bych řekl, že byla špatně zvolená, protože některá z nich mi vůbec nic neříkala.

Miloslava Čechovská

Naše spolupráce s těmito novinami má určitě účinek sestupný. Například to nové téma teď (Co bych dělal, kdybych volil.) je naprostý nesmysl. Je něco jiného, pakliže mám dát toto téma maturitnímu ročníku, ale abych to dávala povinně napsat druhému ročníku jen proto, abych splnila nějaký jejich požadavek, tak to ne,

to se mi nelíbí. Zpočátku jsem tento projekt ale vítala. Jenže čeho je moc, toho je příliš. Raději kvalitu než kvantitu.

Práce studentů mě ale hodně zaujaly. Líbí se mi jejich názory, ale už je do něčeho nenutím. Víím, že má každý spoustu zájmů, málo volného času, takže to nechávám na té dobrovolnosti. Vysvětlím jim, o čem by měli psát a proč o tom psát, ale pokud s tím tématem nesouhlasím, nezádám to. Zeptám se, poinformuji, jestli by byl zájem, ale nesnažím se studenta přesvědčit, aby to za každou cenu psal.

Teď začnou noviny opět chodit, tak mohu třeba děckám říct, aby se podívali na úvodník, na fejeton, inspirovali se, proč ne. Málodko si ty noviny vezme sám od sebe, takže to vítám. Nemůžeme však s těmi novinami pracovat každou druhou hodinu. Kdo by potom probíral látku?

Kristýna Badalíková, 6.A

Jaké máte skryté sklony?

Pokračování ze strany 2

Tento test je inspirován (převzali jsme fotografie a terminologii) podobným testem od Lipóta Szondiho, maďarského psychiatra z 19. století, který chtěl odhalovat skryté sklony osobnosti podle sympatií a antipatií, jež v lidech vyvolávaly fotografie psychopatů. Vycházel z principu "svůj k svému" a z poznatku, že na druhých většinou nejvíc nesnášíme to, co se nám nelíbí na nás samých a co potlačujeme.

Existují dva způsoby potlačení:

Popření: Úplně odmítneme své skryté sklony a kompenzujeme je tím, že se začneme chovat zcela opačně.

Sublimace: Skryté sklony nahradíme sociálně přijatelnějšími, nebo dokonce užitečnými postoji, uměleckými aktivitami, koníčky...

1. fotografie

Vybrali jste si sadistu

Potlačené sklony: autoritářství, potřeba ovládat, zlomyslnost.

Jestli jste si vybrali tento portrét inkvizitorského profesora, zřejmě před druhými i před sebou pečlivě skrýváte „silné sklony ke krutému, agresivnímu nebo ponižujícímu chování k ostatním“.

Popření: Jste zcela neškodná bytost.

Podřizujete se, jste schopni se obětovat, vždy připraveni pomáhat svým bližním. Jste usměvavý zaměstnanec, ochotný kolega. Zároveň však není snadné být vašim nadřízeným. Když se vám nechce do nějaké práce, děláte obstrukce (hašteňte se, trčíte, jste neochotní...). Vaším stylem je pasivní rezistence, naléhání, které časem „otráví“.

Sublimace: Své sklony uplatníte v určitých profesích - řezník, chirurg, policista, zubař, vyšetřující, soudce... Nebo je můžete rozumově zdůvodňovat, vést dlouhé rozpravy o řádu a autoritě (syndrom „ředitelů zeměkoule“).

2. fotografie

Vybrali jste si zuřivce

Potlačené sklony: impulzivita a násilí.

Jestli jste dostali strach z tohoto chlapíka s hlavou pitbulla, znamená to, že jste v sobě potlačili, udušili silnou agresivitu.

Popření: Jste mírumilovný, často až extrémně laskavý.

Jste přívětivý, přející, hotově dobrotisko, vzbuzujete dojem, že jste solidní a ovládáte své emoce. Vaše náklonnost bývá stabilní, máte silná pouta k lidem, věcem, idejím. Na konci dne však býváte často vyčerpání. Vysiluje vás neustálé skrývání násilných sklonoň, k němuž vás nutí touha být všem sympatičtí.

Sublimace: Svou impulzivitu někdy pozitivně využijete při sportu. Vedete dozajista hyperaktivní život. Váš čas zaplňují stovky projektů, organizujete spousty různých věcí nebo prostě jen vybíjíte svou energii na diskotéce.

3. fotografie

Vybrali jste si katatonika

Potlačené sklony: blouznění, hyperaktivita v oblasti fantazie a intelektu.

Pokud vás znepokojil ten usměvavý, špatně

oholený typ, vírou a kypí ve vás síly, které vás mohou zcela odtrhnout od reality, jestliže s nimi něco neuděláte.

Popření: Upínáte se k jistotám, spoutávají vás stereotypní postoje (nekladejte si otázky, neinovujete, nehledáte změnu...).

Jste prototyp stydlivky, který se překonává. Největší strach máte z toho, že ztratíte kontrolu. Díky tomu jste trochu rigidní, pořád v defenzivě, někdy zablokovaní, vždy podle pravidel. Zadržujete své pocity (málo je dáváte najevo, nedělá vám dobře podělit se o své city, přestat se ovládat...).

Sublimace: Vaše schopnost imaginace se často uplatní v různých tvůrčích činnostech, které však vždycky mají svůj řád. Stává se z vás tedy „zaměstnaný kreativce“ - grafik, novinář, fotograf, stylista...

4. fotografie

Vybrali jste si schizofreničku

Potlačené sklony: izolovanost, špatné vnímání tělesných hranic, nedostatečné ovládání těla. Zjevíly se vám vlasy při pohledu na ty mrtvé oči a obličej bez výrazu? Poznáváte v nich totiž své vlastní demony - „nezájem o sociální vztahy a omezený rejstřík citů“.

Popření: Věříte na setkávání s lidmi, výměnu názorů, společnost.

Chodíte hodně mezi lidmi. Vaše zapojení mezi lidmi však často neprobíhá k vaší spokojenosti, kontrastuje s vašim bídným intimním životem. V hloubi duše se cítíte pořád osamělí. Vaše vztahy zůstávají na povrchu, jsou odosobněné, nemají „šťavu“, chybí v nich skutečné city. Ve skutečnosti vlastně druhé nepotřebujete, nepotřebujete s nimi žít.

Sublimace: Ve všem, co souvisí s intelektem, nebo v individualistických činnostech, jako je hudba, čtení, meditace. Své sklony můžete rovněž nasměrovat do nějaké mysticko-sportovní vášně (trekking, horolezectví...) nebo do zážitků, které vás oprostí od společnosti lidí (plavba osamělého mořeplavce kolem světa, odchod do kláštera...).

5. fotografie

Vybrali jste si hysteričku

Potlačené sklony: nestabilita, narcismus, exhibicionismus.

Zdalo se vám, že se od této podivné dámy s těžkými víčky můžete dočkat legálních hanebností? To znamená, že ona ztělesňuje všechno, co na sobě nenávidíte - frenetickou chuť svádět, zálibu v okázalosti, touhu po uznání, sexuální přitažlivost...

Popření: Působíte dojmem rezervovaného, velmi do sebe uzavřeného člověka.

Ve skutečnosti se ve vašem nitru stále hlásí o slovo a proti vaší vůli se neustále projevuje maskovaná faleš. Vaši touhu svádět často překrývají obsedantní projevy. Jste velmi pečliví, spořádaní ve svém chování, s puntičkářskými způsoby. Býváte „šik“, máte klasický styl, jste zkrátka jako ze škatulky, ale vždycky s nějakým drobným doplňkem, který přitahuje pohledy.

Sublimace: Někdy si volíte neobvyklou specializaci (třeba latinskou filologii) nebo originální životní styl (rozhodnete se pro zaryté vegetariánství). Můžete mít po svém boku nápadnou osobu, aby s vámi kontrastovala. Nebo si

osvojitěný jaký zvláštní zvyk - například olíznutí rtů pokaždé, než začnete mluvit.

6. fotografie

Vybrali jste si ženu v depresi

Potlačené sklony: pochybnosti o vlastní hodnotě, pocity méněcennosti a viny.

Je-li pro vás tato neškodná bytost ztělesněním toho nejhoršího, znamená to, že jste v podstatě hluboce smutní a pesimističtí, ale nedáváte to najevo.

Popření: Uvolněný a bezstarostný typ extravertní osobnosti.

Někdy opravdu veselá kopa. V každém okamžiku z vás číší dynamičnost, sebedůvěra a optimismus. Občas se projeví podráždění, špatná nálada a podivné návaly smutku (syndrom smutného klauna). Někdy také můžete působit podezřívavě a nevráživě.

Sublimace: Svého duševního utrpení se zbavujete tím, že se staráte o utrpení druhých (ošetřovatel, psycholog...). Anebo se uplatníte v náboženství či v boji za dobrou věc.

7. fotografie

Vybrali jste si maniaka

Potlačené sklony: extraverze, vzrušení, sebepečování, mamotratnost.

Vzbuzuje ve vás ten žovíální dobrák nenávisť a odpor? Asi v sobě skrýváte nadšení, které by z vás snadno mohlo udělat blouznivce a fanatika, v každém případě někoho, s kým se nedá žít.

Popření: Nesnášíte hluk, výstřelky, nevázanost, máte strach ze skandálu. Jste vzorem diskrétnosti, rezervovanosti a zdrženlivosti.

Jste rozumní, šetní, své chování dobře ovládáte, nic vám neuteče, žádný prohršek nepronikne na povrch. Někdy se však vaše potlačovaná mánie projeví na druhých - máte na ně přehnané požadavky, potřebujete všechno kontrolovat, ověřovat, dohlížet...

Sublimace: Veselí společníci, duše party, jste schopni zorganizovat obrovské večírky, vymýšlet všemožné zábavy. Mohou z vás být odborníci na vztahy s veřejností, reklamu.

8. fotografie

Vybrali jste si zvrhlíka

Potlačené sklony: homosexualita, transvestitismus.

Zdá se vám, že by ten mladíček mohl být nebezpečným pederastem? Není pochyb o tom, že máte potíže s vlastní identitou, a to především sexuálního rázu.

Popření: Přehnaně, přespříliš projevujete své biologické pohlaví. Vaše postoje, vzhled, chování, zkrátka všechno na vás přímo křičí, že jste „opravdový“ muž nebo „opravdová“ žena. Jste skutečný chlapák nebo velmi sexy žena a v obou případech dábelská svůdci (lovíte, shromažďujete, „záržez“ na pažbě...).

Vášim dalším zvláštním rysem je, že mezi vámi a jinými muži, resp. ženami panuje silná rivalita. Snažíte se jim přebrat jejich ženu, případně muže.

Sublimace: Angažujete se v boji za základní hodnoty - rovnost pohlaví, stejné platy, stejné zastoupení mužů a žen... Nebo máte talent (i úspěchy) v činnosti tradičně vyhrazené druhému pohlaví - v případě mužů např. móda, péče o vlasy, líčení, u žen zase motorky, pilotování stíhaček atd.

Tady je Krakonošovo

Pavla Wurzelová, 7.A

Bylo naprosto otřesné ráno, pondělí 14.6. 2010. Pršelo a museli jsme vstávat už na devátou hodinu ranní, kdy se měl autobus plný třetáků odebrat směr Pec pod Sněžkou. Cestou našťástí pršet přestalo, a tak se nám tří kilometrová trasa do prudkého kopce alespoň trochu zpříjemnila. Upřímně jsme záviděli

si dala sprchu a snažila se vymyslet podobné demagogie o vzniku chat v okolí, jaká nám byla předvedena předchozího večera s Járrou Cimmanem. Imitování našich profesorů, které následovalo, nás pobavilo, stejně jako přednáška trošku nerudného zástupce horské služby, který z rukávu sypal nikoli vtipné, ale morbidní historky.

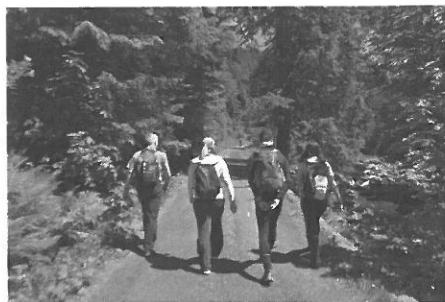
Ve středu se počasí vážně vyvedlo a mohli jsme vyrazit přes horu do Špindlerova Mlýna.

dvěma klukům, kteří se vyvezli nahoru na Richtrovy boudy autem s naloženou bagáží. Po příjezdu jsme se ještě trochu prošli opět směrem do kopce, tentokrát i s mapou a buzolou. A poprvé jsme na turistáku měli hlavu doslova v oblacích. Do rána se oblačnost rozešla, ale ještě předtím jsme už asi postě prošli přednáškou o první pomoci a dokonalém vystoupení pana Vaňka s jeho teorií o kořenech Járy Cimmana, jež byla nadmíru poučná a na další den nám zajistila úkol na večerní program.

Cestu na Výrovku už jsme měli prošláplou a z kopce se po ránu kouli poměrně dobře. Proto jsme došli do Špindlu ještě před obědem. Dali jsme si rozchod a podél Bílého Labe se vraceli zpět. Byla to dlouhá cesta, ale ty výhledy za to stály. Těžko uvěřit, že ten horský potok se stane naší největší řekou. I tento den jedna část vyjela do kopce lanovkou, ale naprostá většina šla delší trasu. Skupinkování mělo alespoň tu výhodu, že jsme prošli dvakrát více tras a možná máme i více fotek.

Večer jsme strávili předváděním televizních reklam a pohádkami. Vystoupili jsme s taháním Kuby z postele (viz Pohádka o veliké řepě), a s vylepšenými verzemi Perníkové chaloupky. Reklamní blok nám představil např. práci prášek Árijec, tyčinku Twix s karamellem, RedBul... Program doplnil jako vždy pan Vaněk výbornou přednáškou o oblečení do hor, při které nám ukázal skoro celý obsah své

tašky a zdůraznil, že každá jeho věc je prostě značka Ideál, hlavně kapesníček. Poté byla večerka a většina jedinců šla dokonce spát.

Poslední turistický den byl zase prosluněný. Na program byl výlet do Pece na bobovou dráhu a bowling. Trasa nebyla moc dlouhá ani náročná - na kopce už jsme si zvykli. Obě aktivity nás vážně bavily, a i proto se s největší pravděpodobností dostaly snad do všech

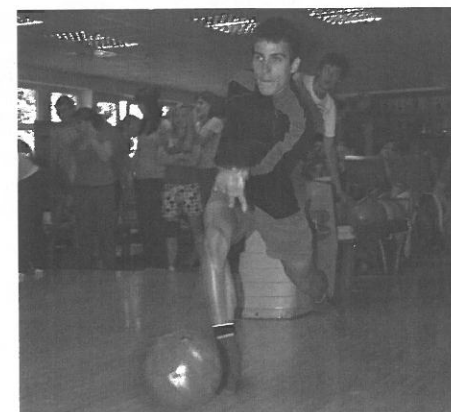

písniček o STKčce, které jsme na večer skládali. Tanečky ve stylu irských nebo orientálních tradic pobavily všechny účastníky zájezdu včetně profesorů, a snad i proto nám nechali večerku až na půlnoc!!! Což jsme samozřejmě považovali v historii školních výletů za malý zázrak. Čas jsme zužitkovali buď v baru, nebo společenské místnosti, nebo jídelně.

Bylo naprosto otřesné ráno, pátek 18.6. 2010. Pršelo a museli jsme vstávat už na

sedmou hodinu. Dva dobrovolníci se zase svezli s bagáží autem a zbytek v pláštěnkách pomalu slézal do údolí k autobusu, který nás odvezl domů a do sucha a samozřejmě při tom nechyběly ani české filmy jako Rebelové nebo Jak dostat tatínka do polepšovny.

Po snídani v podobě švédského stolu jsme vyrazili (kupodivu) z kopce. Dnešním cílem byl český nejvyšší vrchol. Obřím dolem stoupala jedna skupinka do sedla a pak po hřebeni až na vrchol, druhá zvolila jednodušší cestu lanovkou do půlky kopce a na Sněžku přišla z druhé strany. Všichni jsme se tam potkali, opět hlavu v oblacích, a společnou cestou pokračovali přes Luční boudu a Výrovku zpět na hotel. Většina

Testy

Němý si chce koupit kartáček na zuby. Předvede činnost čištění zubů a tímto způsobem se mu podaří vyjádřit prodáváči a kartáček si koupí.

Jestliže si chce slepý koupit sluneční brýle, jak by se měl vyjádřit on?

Otevřte pusu a řekněte: „Koupil bych si sluneční brýle.“

Kdo je nejchytřejší na světě? Zápalka. Má sice malou hlavičku, ale dobře jí to páli.

Banánový test

Je jedna kokosová palma a pod ní jsou čtyři zvířata.

Lev, šimpanz, žirafa, veverka

Rozhodnou si zasoutěžit. Které ze zvířat nejrychleji dosáhne na banán?

Jestliže jsi odpověděl:

1. Jsi praštěný/á

2. Jsi ještě víc praštěný/á

3. Jsi blázen

4. Jsi kompletní idiot

Proč???

Protože banány nerostou na kokosové palmě.

Analýza: Jsi totálně přepracovaný

Řešení: Vem si dovolenou a jdi si odpočinout!

Neznalost neomlouvá

1) Která z uvedených dvojic pojmů spolu nesouvisí

a) appeasement - mezinárodní vztahy

b) presumce neviny - právo

c) brankář - baseball

d) bit - informatika

e) můstek - stomatologie

2) Výraz „simplifikace“ znamená

a) podvedení

b) zjednodušení

c) zúžení

d) zúřednění

e) zúčtování

3) Zjistěte, kolikrát mají

dvojice po sobě následujících

písmen v níže uvedeném slově

pořadí podle abecedy - tedy první

písmeno je v abecedě dřív než

druhé, druhé dřív než třetí apod.

„privatizovat“

a) 4 b) 6 c) 7 d) 9 e) 10

4.) mail dojde 2x pomaleji než

SMS. Dopis dojde 3x pomaleji

než SMS. Určete, co dojde

nejpozději:

a) 5 SMS, 3 maily, 1 dopis

b) 2 SMS, 3 maily, 3 dopisy

c) 3 SMS, 2 maily, 3 dopisy

d) 3 SMS, 4 dopisy

e) 5 dopisů

Jiří Maděra: C, B, B, C
(úspěšnost 100%)

Dagmar Kadlecová: C, B, B, E
(úspěšnost 75%)

Vít Ambrož: C, C, B, C
(úspěšnost 75%)

Anna Pávková, 2.A

Zuzana Vrbecká, 2.A

Odlišnost

Měl jsem sen, znovu bych pronesl, bylo by to ale platné?

Intelektuál tak povznese, když z lidí stávají se gorily statné.

Měl jsem sen, chci toho člověka připomenout, bylo to jeho svobodné snění.

Nemohou lidé na svoji nenávisť zapomenout?

někteří neznají ani okolní dění.

Lidé jsou všude stejní, společnost nezměním sám.

Bílí, černí jednoduše monotonní, a proto říkám o pomoci právě Vám.

Prosím berte život s lehkostí, lásku s jemnou křehkostí, přitele s naivní důvěrou, a charakter s nečekanou proměnou.

Nebojme se náš názor vyslovit, s každým člověkem po dobrém se domluvit.

Lukáš Buchta, 1.B

Jaká kniha by podle Vás neměla chybět v domácí knihovně a proč?

Studenti:

1) Jaroslav Beran, 3.A: „Podle mě Krteček a kalhotky, protože se tam naučím šít.“

2) Jindřich Mach (Feus), 2.C: „Staré pověsti české. Je to dobrý.“

Profesoři:

1) Mgr. Martina Krejčí: „Kniha, kterou máme rádi a rádi se k ní vracíme.“

2) Mgr. Miloslava Čechovská: „Etiketa, protože v této době je málo dobře a slušně vychovaných lidí.“

Karolína Kronesová, 1.A

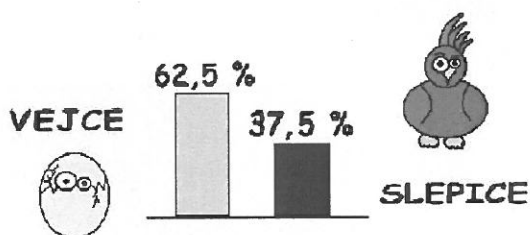
Před 6 pivy

Po 6 pivách

Vejce nebo slepice?

Ptali jsme se studentů a profesorů naší školy na velmi závažnou otázku, zda bylo dříve vejce nebo slepice. Z toho jsme udělali procentuální diagram.

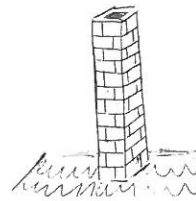

Je to zvláštní, ale na otázku „Bylo dřív vejce nebo slepice?“ odpovědělo 5 studentů odlišně a to tak, že první byl prý kohout.

Tato teorie tvrdí, že kohout oplodnil slepici, ale Jan Babej (2.A) tvrdí, že nejdřív byl papásek, který oplodnil praslepici a mutací vzniklo vejce obyčejné slepice (pro případ, že jeho odpověď by byla chybná, má i druhou verzi, a to takovou, že slepice vznikla evolucí).

Kateřina Bizoňová, 2.A, Petra Nováková, 2.A

jakej komín ?

4. číslo V. ročník

Šéfredaktor:

Kristýna Badalíková, 6.A

Korektura:

PhDr. Lenka Drdlová

Sazba, grafická úprava:

Radim Štrobl, 7.A

Ivan Štrobl, 0.B

Fotografie:

autoři článků, archiv redakce

Redakce:

Ladislav Nunvář, 3.B

Petra Nováková, 2.A

Kateřina Bizoňová, 2.A

Karolína Kronesová, 1.A

Zuzana Vrbecká, 2.A

Lucie Chodilová, 1.A

Anna Pávková, 2.A

Lukáš Buchta, 1.B

Iveta Horváthová, 3.B

Příspěvky do časopisu může psát kdokoli - rádi je uvítáme.